

[Poul Schlüter]

Amtsrådsforeningens formand sagde for et par dage siden, at fortsætter udviklingen, som budgetredegørelsen peger på, så går landet fallit. Det er et hårdt ord, men det er desværre berettiget. Udgiftsekspllosionen må standses. Det er regeringens og folketingets største opgave netop nu.

Men vi vil også pege på et andet bidrag til en sundere balance i dansk økonomi. Vi tror, at vore skattelove må ændres, så de helt anderledes fremmer produktion og arbejdsindsats. Uanset om man er selvstændig og virksomhedsleder, uanset om man egentlig har lyst til at blive det og godt vil tage en chance og løbe en risiko og sætte noget i gang eller man er medarbejder i en virksomhed, så er det vigtigt, at vi ændrer vort skattesystem. Vi må indrette det, så f. eks. marginals-katten aldrig bliver så høj, at der betales så meget af den sidste krone, at folk afstår fra at søge at tjene mere. Der skal plantes gulerødder, og tiden er egnet. Tillige må reglerne for virksomhedsbeskatningen ændres, så alle tilskyndes til aktiv investering i stedet for investering i fast ejendom og papirer med sikkerhed i fast ejendom.

Hvad vil regeringen egentlig gøre til efteråret, hvis vi nu skal sendes hjem med halvgjort arbejde? Hvad vil man gøre til efteråret for at fremme beskæftigelsen på eksportervervenens arbejdspladser? For det er jo det afgørende. Vil man gøre noget, som virkelig kan opfordre til, at virksomhederne ruller sejlene ud, noget, som kan overbevise virksomhedsledelserne om, at nu er det atter lønsomt at planlægge øget produktion? Det er et kernepunkt. Har regeringen en politik på det felt?

Jeg vil nævne også som et afgørende punkt, at vi tror, vort understøttelsessystem må ændres fundamentalt, så det lønner sig bedre at tage job fremfor at bruge – og jeg vil føje til: fremfor at misbruge – dagpengeordningen. Også denne tyr må tages ved hornene. Når vi er i den situation i branche efter branche, at hundredvis af virksomheder forgæves efterspørger flere medarbejdere, samtidig med at branchens og fagområdets arbejdsløshed er stor, så virker systemet for dårligt, og så må det ændres. Når vi oplever, at hver gang der opslås en stilling, hver gang den annonceres dyrt og flot i aviserne, så er der næsten ingen, som søger, selv om der er arbejdsløshed, så har regeringen og folketin-

get et alvorligt ansvar for et system, som har vist sig ikke at være egnet.

Kun en politik med sådanne ingredienser tror vi vil kunne blive begyndelsen til at føre landet ud af vanskelighederne. Det går rivruskende galt, hvis regeringen fortsat lader LO bestemme, hvordan disse problemer skal løses, for så bliver de ikke løst. Vi tror, at regeringen totalt vil miste befolkningens og udlandets tillid, hvis den fortsat bare lader stå til og nægter at regere.

Men nu skal vi altså sendes på sommerferie, eller skal vi? Det er grotesk, hvis regeringen nu sender folketinget hjem. Det må denne regering gøre med dårligere samvittighed end nogen tidligere. Hvad er der kommet ud af det hele? Af den nye regering? Et parti gjorde sig til livredder for den nuværende statsminister og hans politik. Man ødelagde en stærk, samlet, borgerlig indflydelsesmulighed over for socialdemokratiet. Jo, alting har sin pris. Men blev problemerne løst? Ikke et eneste afgørende problem er løst. Hvad vil nu regeringen? Vil den noget som helst andet end bare sidde?

Der er i dag i Danmark to afgørende magtfaktorer. Den ene er selvfølgelig regeringen, den anden er LO. Disse to har koordineret deres politik, men de har tilrettelagt en kurs, som er ved at køre landet i sæk. Hvem vil bestride, at i Danmark går det nu langt, langt ringere end i samtlige andre lande, vi overhovedet kan sammenlignes med? Danmark bliver styret elendigt netop nu under en stor krise. Og læg mærke til, at regeringen spærre alle andre veje til indflydelse. Hr. Kjeld Olesen talte – og jeg forstår det godt – om oppositionen og spørger: er der et modstykke til den nuværende regering? Det kan jeg svare enkelt på: nej, det er der ikke. Der er intet regeringsmodstykke, når S og V går sammen. Selvfølgelig. Det er venstres ansvar.

Statsministeren sagde netop nu for et år siden, at han så det som sin store opgave at søge at splitte de borgerlige partier, som han havde iagttaget var ved at komme tættere sammen. Iagttagelsen var unægtelig rigtig. Statsministerens forsøg på at splitte lykkedes. Det har sin pris. Det borgerlige Danmarks indflydelse er nu svag. Jeg ved ikke, hvor længe den nuværende regering vil blive siddende. Bliver den siddende, så håber jeg, at den får sig samlet sammen til at føre en ef-